

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.191/2024/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. év november hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.175/2023/61. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény törvényhelyében az (1) bekezdést a IV. fordulat feltüntetésével egészíti ki.

A pénzbüntetés kiszabását mellőzi.

A nyomozás a BRFK VIII. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztály előtt 01080/1342/2022. bü. számon volt folyamatban.

A vádlott által megfizetendő bűnügyi költség összegét 3.494.783,- (hárommillió-négyszázkilencvennégyezer-hétszáznyolcvanhárom) forintra pontosítja.

A továbbiakban felmerült 59.055,- (ötvenkilencezer-ötvenöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. április 12. napján kihirdetett 15.B.175/2023/61. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében. Ezért öt 7 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, 200 napi tétel, napi tételenként 2.500,- forint, összesen 500.000,- forint pénzbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, meghatározva a beszámítás átváltoztatási kulcsát. A bűnjelek közül a kábítószereseket és a kábítószerrel szennyezett tárgyakat elkobozta, egy köntöst és egy mobiltelefont lefoglalásuk megszüntetése után a vádlottnak rendelte kiadni. A vádlottól lefoglalt 930.500,- forint készpénzre vagyonelkobzást rendelt el, és a vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült 3.553.838,- forint bünygi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetésekor Terhelt1 vádlott és védője jelentett be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében, az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.467/2023/8. számú átiratában a vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak.

[4] Kifejtette, hogy tekintettel arra, hogy a terhelt és védője csak a büntetés mértékét támadta, ezért a fellebbezés elbírálása során a Be. 590. § (3), (5) és (7) bekezdése az irányadó.

[5] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék eljárását a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Terhelt1 vádlott részben bűnösséget is érintő, részben ténybeli beismerésben volt, ezen túlmenően vásárlóinak egy részét tetten érték, és a nyomozó hatóság tagjai észlelték, amikor erkélyén a kábítószer elrejtésével próbálkozott. A törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, azt a vád és a védelem sem vitatta. Erre tekintettel indokolási kötelezettségének a Be. 562.§ (2) bekezdés figyelembe vételével tett eleget az elsőfokú bíróság.

[6] A vádhatóság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére is okszerűen vont következtetést, a cselekmény minősítése is törvényes, azonban a Btk. 176.§ (1) bekezdésénél a IV. fordulatot is indokoltnak tartotta feltüntetni.

[7] A vádhatóság meglátása szerint a törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket körületekintően vette számba, azonban nem utalt a súlyosító körülmények körében a hasonló jellegű bűncselekmények igen nagy mértékű elszaporodottságára, illetve arra, hogy a terheltnek kiterjedtebb vásárlói köre volt, és az értékesítés hosszabb időszakon keresztül folyt.

[8] Az enyhítő és a kiegészített súlyosító körülményeket figyelembe véve a főügyészség szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértéke megfelel a büntetés céljának, annak jelentős enyhítése nem indokolt.

[9] A járulékos kérdések körében a vádhatóság észrevételezte, hogy a BRFK VIII. Kerületi Rendőrkapitányság ügyszámában az évszám helyesen 2022. Az ítéletnek a vádlott fogvatartására vonatkozó részében indokoltnak tartotta feltüntetni, hogy Terhelt1 ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet alatt állt. Ezen túlmenően a vádlott által viselt bűnügyi költség összegének korrigálását indítványozta, mivel a szakértői díjjegyzékben a tanúk vizeletvizsgálatának költségei is feltüntetésre kerültek, holott az ő felelősségre vonásukra jelen ügyben nem került sor, az egyik tanú ügyét a nyomozó hatóság el is különítette.

[10] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének elírását javítsa ki, rendelkező részét a járulékos rendelkezések szerint korrigálja, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[11] Terhelt1 vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában az enyhítésért bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő körülményeket, így azokat nem is értékelhette kellő súllyal. Megjegyezte, hogy az elszaporodottságot, mint súlyosító körülményt tényszerű adatok hiányában figyelembe venni nem lehet. Az ügyészi átirattal ellentétben pedig az elsőfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte a hosszabb időn keresztül folytatott értékesítői tevékenységet. Mindezek alapján a védő valamennyi enyhítő körülmény kellő nyomatékkaal való figyelembe vételével a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

[12] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[13] A nyilvános ülésen megjelent vádlott elmondta, hogy korábban élelmezésvezetőként dolgozott egy kórházban, az ítéletben szereplő személygépkocsija viszont jelenleg használhatatlan.

[14] A vádlott védője a nyilvános ülésen tartott védőbeszédében a fellebbezést az írásbelivel egyezően maradéktalanul fenntartotta. Azt annyival egészítette ki, hogy letartóztatása előtt a vádlott nem volt munkanélküli, munkahellyel rendelkezett, dolgozott, melyből rendszeres jövedelme származott. A védő álláspontja szerint az enyhítő körülményeket nem értékelte az elsőfokú bíróság kellő súllyal, a hosszú büntetlen előélet, a részleges beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülmények, melyekre figyelemmel a büntetés enyhítése indokolt.

[15] A vádlott az utolsó szó jogán csak azt kérte, hogy dolgozhasson, mert enélkül megélhetésük igen nehezem biztosított.

[16] A védelmi fellebbezések az enyhítésre vonatkozóan részben alaposak.

[17] A másodfokú eljárásban a védelmi fellebbezéseknek kizárólag a kiszabott büntetés enyhítését célzó irányára tekintettel az ítélet korlátozott felülbírálatának volt helye [Be. 583. § (3) bekezdés, 590. § (3) bekezdés]. Ennek megfelelően a másodfokú bíróságnak kizárólag a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írt eljárási szabálysértések vizsgálatára volt törvényes lehetősége, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem vétett.

[18] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság határozatát a törvényszék által megállapított tényállásra alapította, melyből az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

[19] Az ítéltábla azonban a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítését pontosította a következők szerint.

[20] Bár a törvényszék a szóbeli indokolásában részletesen utalt rá, határozatában a bűncselekmény törvényhelyének megjelölésekor elmulasztotta feltüntetni a kábítószer-kereskedelem elkövetési magatartására utaló fordulatot. Ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította, Terheltl hosszabb időn keresztül, rendszeresen, többféle kábítószer árult, melyből anyagi haszonra tett szert, mely magatartása a Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulatában megjelölt kábítószerrel kereskedésnek minősült. Így az ítéltábla – az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően – a bűncselekmény Büntető Törvénykönyvbe ütköző minősítésekor a bűncselekmény törvényhelyében az (1) bekezdést az elkövetési magatartásra utaló IV. fordulattal egészítette ki.

[21] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. Bk. véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

[22] A bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. (56. Bk. vélemény III.11. pont). Ezért a fellebbviteli főügyészség helytállóan mutatott rá, hogy a vádlott esetében az elszaporodottság további súlyosító körülményként vehető figyelembe, mivel e tény az ítéltábla ügyérkezése alapján köztudomásúnak tekinthető. A vádlott terhére értékelhető továbbá kiterjedt vevőköre is. Az elsőfokú bíróság azonban súlyosító körülményként már hivatkozott az éveken át tartó, kitartó elkövetésre, így a védő alappal kifogásolta a vádlott terhére ennek ismételt értékelését.

[23] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonnás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett bűntettnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenytetés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhódés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az elnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[24] Az ítélőtábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettest vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[25] Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor az eljárás tárgyát képező bűncselekmény társadalomra veszélyességére tekintettel a vádlottal szemben szabadságvesztést szabott ki. A magas büntetési tétellel, akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményt elkövető vádlottal szemben szabadságelvonnással nem járó joghátrány alkalmazása nem merülhetett fel, mivel az a büntetés céljának elérésére nem lehet alkalmas.

[26] Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztéssel a másodfokú bíróság is egyetértett. A törvényszék által meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, a büntetés-kiszabási körülményekkel, és alkalmas a Btk. 79.§-ban írt büntetési célok elérésére. A vádlott esetében, aki különböző típusú, súlyos élettani következményeket okozó kábítószerrel igen nagy volumenben és mennyiségben kereskedett, a törvényi minimumhoz közeli tartamú szabadságvesztés eltúlzottnak nem tekinthető. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy Terheltl vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges a 7 év szabadságvesztés kiszabása a cselekmény kiemelt tárgyi súlyára, illetve a vádlott büntetlen előéletére figyelemmel, ezért a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

[27] A törvényszék a szabadságvesztés büntetésre ítéletet megalapozó törvényhelyeket elmulasztotta feltüntetni határozatában, ezért azokat a másodfokú bíróság a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjára, a Btk. 34. § I. fordulatra és a Btk. 36. §-ára hivatkozással pótolta.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Így a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi

időpontjára vonatkozó rendelkezés, valamint az előzetes fogvatartás beszámítása és annak átváltoztatási kulcsa vonatkozásában az elsőfokú bíróság helyesen döntött, és helytállóan tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak. Az ítéltábla szükségtelennek tartotta a fogvatartási adatok körében külön rögzíteni, hogy a bűnügyi felügyelet ingatlanra korlátozott volt, mivel a törvényszék a beszámítás átváltoztatásakor helyesen határozta meg a beszámítás idejét.

[29] Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság a vádlottal szemben a Btk. 33.§ (1) bekezdés d) pontja alapján kiszabott pénzbüntetés jogalapjával. A Btk. 50.§ (2) bekezdése értelmében a haszonszerzés végett bűncselekményt elkövetővel szemben, akit határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélnék, a pénzbüntetés kiszabása kötelező, ennek azonban további feltétele, hogy megfelelő jövedelemmel vagy vagyonnal rendelkezzen.

[30] Terhelt1 vádlott fogvatartása előtt dolgozott, munkahellyel és jövedelemmel rendelkezett, de több, mint két éve olyan kényszerintézkedés hatálya alatt áll, ami miatt munkáját elvesztette, és ami – az előírt magatartási szabályokra tekintettel – a végzettségének megfelelő jövedelemszerző tevékenységet is kizárja. A vádlott a lakóhelyéül szolgáló vályogház fele részének tulajdonosa, mely édesanyja haszonélvezetével terhelt, az ingatlan – az elsőfokú bíróság megállapítása szerint – jelentős értéket nem képvisel. A vádlott tulajdonát képezi továbbá egy 18 éves, jelenleg működésképtelen személygépkocsi.

[31] E körülményeket értékelve a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott jövedelemmel egyáltalán nem rendelkezik, vagyona pedig nem megfelelő, amelyből a pénzbüntetést teljesíteni képes. Ezért az ítéltábla – törvényi feltételek hiányában - a pénzbüntetés kiszabását a vádlottal szemben mellőzte.

[32] Megjegyzi az ítéltábla, hogy bár az elsőfokú bíróság a Btk. 51.§ (1) bekezdésében írt rendelkezés ellenére a pénzbüntetés átváltoztatásáról nem rendelkezett, és ezt az ügyészség sem kifogásolta, a meg nem fizetett pénzbüntetés további több, mint fél évi szabadságvesztést jelentett volna.

[33] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért a törvényszék helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak mértéke is megfelelő volt. Az ítéltábla a közügyektől eltiltás mellékbüntetés vonatkozásában szükségesnek tartja feltüntetni a Btk. 33. § (2) bekezdését is.

[34] A törvényszék helytállóan rendelkezett a vagyoneklkobzásról, valamint a kábítószer, illetve azok terjesztéséhez használt eszközök elkobzásáról, illetve a vádlottnak kiadni rendelt tárgyakról. E körben az ítéltábla pontosította a nyomozó hatóság ügyszámában – a nyilvánvalóan elírás folytán – tévesen feltüntetett évszámot.

[35] Az ítéltábla helyesbítette a bűnügyi költség összegét. A főügyészi indítványnak megfelelően a vádlott terhére a díjjegyzékben részletezettek ellenére csak egy toxikológiai vizsgálat költségét számította fel, ennek arányában csökkentette a terhelt által megfizetendő bűnügyi költség összegét. A tanúk vonatkozásában elrendelt toxikológiai vizsgálatok költsége pedig az állam terhére maradt.

[36] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[37] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította az elsőfokú ítéletben megállapított átváltoztatásnak megfelelően.

[38] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2024. november 7.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.175/2023/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.191/2024/14. számú ítéletében írt változtatásokkal 2024. év november hó 7. napján Terheltl vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. november 7.

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke